

РЕШЕНИЕ

№ 14051

гр. София, 17.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 70 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: В.Б.В.

при участието на секретаря Ц.Б.Т.

като разгледа докладваното от В.Б.В. Гражданско дело № 20221110115825 по описа за 2022 година

Предмет на делото е иск от „Д.и Д.“ ООД, ЕИК: *****, срещу „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, с правно основание чл. 132, ал. 2 вр. чл. 59 3ЗД за осъждане ответника за заплати 1250 лева частично от 15 000 лева, представляващи дължима цена за ползването на съоръжение за присъединяване към топло-преносната мрежа на жилищна сграда – етажна собственост на ул. „Б.“ № 52 за периода 25.03.2017г. – 25.03.2022г., ведно със законната лихва от подаването на исковата молба, както и сторените разноски.

Ищецът твърди, че на 14.12.2004г. е сключен предварителен договор за присъединяване па потребители, ползващи топлинна енергия за битови нужди, с предмет - изграждане на присъединителен топлопровод и абонатна станция от и за сметка на ищеца, включващи присъединителен топлопровод с диаметър 2Ду ф 76 мм, и съответна дължина по трасе 83 м., и абонатна станция с мощност 100 kW за О и В 100 kW за БГВ, с които да бъде захранена с топлинна енергия за отопление и БГВ жилищната сграда - етажна собственост, находяща се на адрес: гр. София, ул. Б. № 52. Поддържа, че с договора е било уговорено, че собственик на съоръжението до подписването на договор за присъединяване е ищецът, а ответникът е поел задължението да изкупи процесното съоръжение при условията на чл. 137, ал. 2 и 3 от ЗЕ, т. е. в срок до три години, като до изкупуването му ответникът дължи цена за ползване на съоръженията, изградени от ищеца /чл. 137, ал. 2 от ЗЕ/. Твърди, че договорът е бил изпълнен точно само от ищеца - съоръжението за присъединяване е било изцяло завършено от него, изпълнено съобразно одобрените проекти за негова сметка и прието от ответника, който го ползва от момента на издаване на разрешението за ползване - 29.08.2005 г.

Поддържа, че ответникът е отказал да изпълни задълженията си за изкупуване на съоръженията за присъединяване, а е продължил да ги ползва, без да заплаща цена за

ползването им на ищеца, определена като размер по методиката на ДКЕВР съгласно чл. 36, ал. 3 от ЗЕ. Претендира от ответника заплащането на сумата в размер на 19 900 лв., представляваща обезщетение за ползване на съоръжението за присъединяване към топлопреносната мрежа на жилищната сграда - етажна собственост, находяща се на адрес: гр. София, ул. Б. N 52. за периода от 25.03.2017г. до 25.03.2022г., ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда - 25.03.2022г. до окончателното плащане. Излага още, че по силата на предходно съдебно решение – по гр.д. 15958/2017г. на СРС, 56 състав ответникът е бил осъден да заплати за ползването на същото съоръжение въз основа на същия договор, но за период от 15.03.2012г. до 15.03.2017г. Навежда още, че това решение имало обвързваща сила на мотивите за същите страни.

Ответникът - „Т.С.“ ЕАД счита исковите за неоснователни като поддържа, че съгласно чл. 24 от предварителния договор за присъединяване на потребители, ползващи топлинна енергия за битови нужди от 14.12.2004г. има право да ползва изградените от ищеца съоръжения. Поддържа, че претенцията на ищеца е форма на злоупотреба с права, доколкото ищецът не е представил документите, необходими за сключване на окончателен договор, по силата на който процесиите съоръжения да преминат в собственост на ответника, както и че ищецът не следва да черпи права от собственото си противно-правно поведение. Сочи още, че ищецът симулирал намерение за покупка, подавайки формални покани за изкупуване и имал също интерес през няколко години да подава искове за плащане на ползването и това било злоупотреба с права. Съоръжението значително намалявало стойността си в годините. Прави евентуално възражение за изтекла погасителна давност. Претендира разноски.

Съдът, като разгледа и обсъди събраните по делото доказателства, приема за установено **от фактическа страна** следното.

По делото не се спори, а и от писмените доказателства се установява, че е сключен цитирания Предварителен договор на 14.12.2004г. за изграждане на външен топлопровод и абонатна станция от и за сметка на ищеца, с които да бъде захранена с топлинна енергия сградата на посочения адрес. Ответното дружество от своя страна се е задължило след изграждане на съоръжението за изкупи от ищеца при условията на чл. 137, ал. 2 от ЗЕ същото с договора за присъединяване на абонатите към мрежата услуги на ответника – чл. 23 от Договора.

Съгласно Протокол от 26.08.2005г. е установена годността на строежа на съоръжението и така с Разрешение № ДК-07-307/29.08.2005г. на Столичната РДНСК е разрешено ползването на същото.

От страна на ищеца е подадено Заявление за сключване на окончателен договор /по образец на ответника/ от 24.02.2015г. – л. 29-30 от делото. Ищецът е подал съгласно уговореното Заявление за присъединяване, което е одобрено на 18.11.2005г. – л. 49 от делото.

Видно от Покана до ответника от ищеца от 20.01.2021г. същият е поканил

ответника да сключат окончателен договор за продажба в 7-дневен срок. Не се спори, че „Т.С.“ ЕАД не е сторило това, но няма приложени писмени доказателства за отказ, или други предписания ищецът да представи допълнително конкретни документи.

По приетата по делото СТЕ се установява, че процесната сграда е включена към извършваното от ответника топлоподаване считано от 18.11.2005г., като абонатната станция се ползва от „Т.С.“ ЕАД – ТР „София – Изток“. Дадено е още изчисление, че цената за ползване на станцията и топлопровода за периода 25.03.2017г. – 25.03.2022г. е в размер на 22 438 лева.

При така установените факти и на основание на закона съдът достига до следните **правни изводи**.

За основателността на иска следва да се установи от ищеца по делото кумулативното наличие на следните предпоставки — че ищецът е собственик на съоръженията за присъединяване; че през процесния период съоръженията фактически са се ползвали от ответника при липсата на валидно основание за това имуществено разместване в отношенията между тях, довело до обогатяване на ответника за сметка на ищеца, който е обеднял, както и размера на обезщетението за ползването.

Искът е основателен по следните съображения. С оглед изложените в исковата молба фактически твърдения съдът приема, че се касае за частен случай на общия фактически състав на неоснователното обогатяване, регламентиран в разпоредбата на чл. 59, ал. 1 ЗЗД. Съгласно разпоредбата на чл. 137, ал. 1 ЗЕ „при присъединяване на клиенти на топлинна енергия за битови нужди присъединителният топлопровод, съоръженията към него и абонатната станция се изграждат от топлопреносното предприятие и са негова собственост“, като в случай, че изграждането на съоръженията по ал. 1 е извършено от клиентите след съгласуване с топлопреносното предприятие, топлопреносното предприятие заплаща цена за ползване на съоръженията по ал. 1, изградени от клиентите /чл. 137, ал. 2 от ЗЕ/.

В случая е доказано, че уговореното в Предварителния договор е изпълнено, строежът е приет, издадено е Разрешение за ползване, в процесния период е ползвано за целите на топлоподаването. Доказано е какъв е размерът на цената на ползването. Тъй като обаче съгласно определението за увеличение искът е приет за разглеждане за 19 900 лева, съдът ще присъди тази сума, а не посочената в СТЕ, тъй като би се произнесъл свръх-петитум.

Съдът не счита обаче, че предходно постановеното от 56 състав решение има обвързваща сила на мотивите. Такава има, но за предходен период, а за последващия – не. При всеки нов период ищецът е длъжен да докаже при пълно и главно доказване, че са налице предпоставките за уважаване на претенцията. Още повече, че и имало и последваща кореспонденция между страните във връзка с предварителния договор.

Тук е мястото да се отбележи по аргумента на ответника, че ищецът не бил изпълнил точно задължението си да представи всички необходими документи за сключване на окончателен договор, следното. „Т.С.“ ЕАД е следвало точно и изрично в отговор на отправената

последно през 2021 година покана от ищеца да посочи кои точно документи липсват, кои действия следва да се извършат, за да може да се позове на неизпълнение на облигационното задължение, и то цитирайки конкретни норми от валидния договор, а не общи постулати и твърдения. Когато облигационната връзка е на договорно основание, неизпълнението има конкретни, а не теоретични измерения. Ето защо недоказан е твърденият от ответника отрицателен факт за неизпълнение на нещо, което не е ясно с какво съдържание е.

Няма и период, в който вземането да е погасено по давност – искът е предявен на 25.03.2022г. и се иска заплащане на ползването точно за момента три години назад до предявяването на иска. Възражението за изтекла погасителна давност е неоснователно.

По разноските

С оглед изхода на делото и по заявеното на ищеца се следват разноски. Въпреки посоченото в списъка, че се дължат 50 лева + 796 лева за държавна такса, съдът по уважения размер ще присъди само дължимата такава – 796,00 лева, а не колкото е внасял ищецът. Деловодните за СТЕ са 500,00 лева. Що се касае до претендираното адвокатско възнаграждение и по уговореното в представените Договори от 05.04.2022г. и от 05.04.2022г., се дължат 2300 лева.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 132, ал. 2 ЗЕ вр. чл. 59 ЗЗД „Т.С.“ ЕАД с ЕИК ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на „Д.и Д.“ ООД с ЕИК *****, сумата 19 900,00 /деветнадесет хиляди и деветстотин/ лева ведно със законната лихва считано от 25.03.2022г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Т.С.“ ЕАД с ЕИК ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на „Д.и Д.“ ООД с ЕИК ***** сумата 1296,00 /хиляда двеста деветдесет и шест/ лева деловодни разноски и 2300,00 /две хиляди и триста/ лева адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред СГС в двуседмичен срок от връчването му в препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____